

която влизаме, трѣбва да бжде солидна, да издържа на всички бури и вѣтрове. Лодката представя човѣшкото сърдце, което никога не трѣбва да потъва. Вѣтърътъ е човѣшкиятъ умъ, който не трѣбва да събаря листата на дърветата, но само леко да ги разлюлява.

Две нѣща се искатъ отъ човѣка: Вѣтърътъ да престане да духа, и той спокойно да влѣзе въ своята лодка. Само при това положение Христосъ ще се яви и ще покаже на човѣка посоката, въ която трѣбва да се движи. Христосъ е Божественото въ човѣка, което му показва посоката, въ която трѣбва да върви. Това опредѣляне посоката на движението иде пакъ чрезъ хората. За човѣка е важенъ моментътъ, въ който е намѣрилъ истината. За кибритената клечка е важенъ моментътъ, въ който е запалена, а не процесътъ на горението ѝ. И за човѣка е важенъ моментътъ, когато Божественото въ него се е запалило. Запали ли се свещениятъ огънь въ човѣка, той е добилъ Вѣчния животъ, къмъ който душата му се стреми.

13. Беседа отъ Учителя, държана на 24 ноемврий, 1929 г.

София. — Изгрѣвъ.